
ЕПІЛОГ

Не дивуйтесь, коли побачите зараз знайомі і навіть вже трохи забуті (бо ви їх бачили години за дві тому) обличчя й події...

Обличчя матері на подушках кидається в смертельних муках...

Це — Марія Савівна. Але вона якось чудно подібна до матері Інтелігента... Мабуть, заради режиму економії, обидві ролі грає одна актриса.

Батько після особливо дикого крику, знесилений, в розгубленому розпачі оглядає кімнату. Хоче перехреститися на порожній куток. Крик за дверима. — Батько відчаяно махнув рукою й знову забігав з кутка в куток.

Це — мій герой. Подібність до свого батька — цілком зрозуміла... Тільки ікон у мого героя немає...

Лікар нахилився й підводиться з кліщами в руках.

І навіть лікар — точнісінько, як той. Це — вплив професії.

Інтелігент біля ліжка разом з лікарем і фельдшеркою. Второпав, врешті. Не знає — чи кинутися до дружини, чи розцілувати лікаря, чи фельдшерку. Випростався, подивився вгору і перехрестився широким хрестом.

Обличчя немовлятка, нещасного й миршавого. Гірко плаче...

Екран темніє...